

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 maja 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa I. G. przeciwko Miastu Ł. o ustalenie, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1) ustalił, że I. G. w dniu 10 października 2019 roku wstąpiła w

nawiązany z Miastem Ł. stosunek najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) – w miejsce jej zmarłej matki J. Ż.;

2) zasadził od Miasta Ł. na rzecz I. G. kwotę 470 złotych

tytułem zwrotu kosztów procesu – wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na

rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 § 1 KPC poprzez błędną bowiem dowolną a nie swobodną w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z przesłuchania powódki oraz zeznań świadka N. W. i poczynienie na ich podstawie błędnych ustaleń faktycznych, jakoby powódka I. G. w chwili śmierci matki J. Ż. wspólnie na stałe zamieszkiwała w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...) z najemcą lokalu J. Ż., podczas gdy w chwili śmierci najemcy lokalu J. Ż. powódka zamieszkiwała z nią jedynie w celu sprawowania opieki nad schorowaną matką, zaś w istocie to lokal nr (...) przy ul. (...), gdzie powódka była cały czas zameldowana, dokonywała za ten lokal opłat w tym za media oraz za wywóz śmieci w oparciu o złożoną deklarację śmieciową, tam pozostały rzeczy powódki i tam powódka odbierała korespondencję kierowaną do niej stanowił w tym okresie jej centrum życiowe, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd że powódka wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) po zmarłym najemcy J. Ż. z dniem 10 października 2019 roku.;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 691 KC poprzez

błędne jego zastosowanie polegające na bezzasadnym przyjęciu, że powódka I. G. w oparciu o wskazany przepis wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) po zmarłej J. Ż., mimo, iż w dniu śmierci J. Ż. powódka I. G. zamieszkiwała z nią jedynie w celu sprawowania opieki nad schorowaną matką, zaś w istocie to lokal nr (...) przy ul. (...), gdzie powódka była cały czas zameldowana, dokonywała za ten lokal opłat w tym za media oraz za wywóz śmieci w oparciu o złożoną deklarację śmieciową, tam pozostały rzeczy powódki i tam powódka odbierała korespondencję kierowaną do niej stanowił w tym okresie jej centrum życiowe, co wyklucza zastosowanie wskazanego przepisu, co do ustalenia wstąpienia powódki w stosunek najmu.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny jak i prawny. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jako znajdujące oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym uznać należało za prawidłowe.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł odnieść zamierzonego przez pozwanego skutku, albowiem weryfikacja materiału dowodowego dokonana w postępowaniu odwoławczym potwierdziła prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Ustawodawca we wskazanym przepisie pozostawił sądowi orzekającemu prawo oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Sąd odwoławczy nie ma podstaw do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, jeśli w świetle art. 233 § 1 k.p.c. nie zachodzi wadliwość oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd I instancji i wysnutych na jej podstawie wniosków.

Analiza materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów, toteż Sąd Okręgowy zaakceptował ją i przyjął za własną. W konsekwencji uznać należało, iż Sąd I instancji dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sporu oraz trafnie określił ich prawne konsekwencje, przyjmując, że w realiach niniejszej sprawy powódka wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego w miejsce jej zmarłej matki J. Ż..

Argumentacja Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny dowodów jest kompletna i zindywidualizowana, uwzględnia wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie, które poddane zostały odpowiedniej weryfikacji na tle całokształtu zgromadzonego materiału procesowego, a nadto zawiera logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski, co pozwala na jej pełną aprobatę. Pisemne motywy wyroku w należyty sposób wskazują na to, jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz na jakich dowodach Sąd się oparł przy jego ustalaniu. Wnioski końcowe też zostały przedstawione prawidłowo w powiązaniu ze stanowiskiem stron, obowiązującymi przepisami i ustalonymi faktami.

Wnioski Sądu, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez obie strony, równocześnie Sąd poddał wnikliwej i starannej ocenie cały materiał dowodowy zebrany w niej. Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że skarżąca nie postawiła skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c., bowiem nie wykazała, iż Sąd Rejonowy, dopuścił się błędu logicznego w dokonanej ocenie okoliczności wziętych za podstawę wydanego orzeczenia i istotnych dla jej rozstrzygnięcia, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym spójnych, logicznych i przekonujących zeznań powódki i zawnioskowanych przez nią świadków, w tym świadka N. W., prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił i ocenił, iż powódka stale zamieszkiwała w lokalu będącym przedmiotem najmu, wspólnie ze zmarłym najemcą J. Ż., lokal ten stanowił jej centrum życiowe i zamieszkiwanie to miało miejsce cały czas tj. od 2016 roku do dnia śmierci najemcy. Powódka nadal zamieszkuje w tym lokalu sama. Zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że powódka prowadziła ze zmarłą wspólne gospodarstwo domowe i pod koniec życia zajmowała się zmarłą matką, także jako osobą wymagającą opieki i wsparcia. Zajmowała się domem, gotowała jej, sprzątała, kupowała leki. Zatem pozostawała z nią we wspólności domowej i gospodarczej. Powódka z lokalu wychodziła do pracy i wracała do niego bezpośrednio po pracy, nie zamieszkiwała w innym lokalu przez czas nieobecności matki, tj. gdy była przez dłuższy czas w szpitalu. Należy nadmienić, iż treść umowy najmu nie przesądza o istnieniu lub też nieistnieniu stanu faktycznego, który decyduje o wstąpieniu w stosunek najmu przez powódkę z mocy prawa. Ponadto powódka partycypowała w opłatach, usuwała awarię występującą w lokalu.

Charakter pobytu powódki w przedmiotowym lokalu oraz fakt, iż stanowił on jej centrum życiowe wskazują na podstawy do zastosowania wobec niej regulacji art. 691 k.c., skoro ustalono, iż powódka była osobą, która pozostawała

faktycznie we wspólnym gospodarstwie domowym z najemcą, a także od 2016 roku stale z nią zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu do chwili jej śmierci. Powódka przenosząc się do przedmiotowego lokalu w celu pomocy matce i opieki nad nią, przeniosła całe swoje centrum życiowe do tego lokalu. Przez cały okres od dnia zamieszkania, tj. od 2016 roku do chwili śmierci najemcy zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu, wykonywała prace domowe i partycypowała w kosztach utrzymania lokalu. Ziszczenie się tych przesłanek pozwala na zastosowanie wobec jej osoby powyższej regulacji i stwierdzenie, że wstąpiła w stosunek najmu z mocy prawa na podstawie powołanej powyżej podstawy prawnej.

Z uwagi zatem na powyższe, zasadnie Sąd Rejonowy, na podstawie art. 691 k.c. w zw. z art. 189 k.p.c. ustalił, że powódka I. G. wstąpiła w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) w miejsce dotychczasowego zmarłego w dniu 10 października 2019 r. najemcy, J. Ż..

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty podniesione w apelacji nie mogły odnieść oczekiwanego przez apelującego skutku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 2 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1800 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 135 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.